

بازشناسی گونه‌های نظری و شکلی منطقه گرایی در معماری^۱

سجاد بهروز^{۱*}، سید محمد خسرو صحاف^۲

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشکده هنر و معماری، دانشگاه خيام، مشهد، ایران sajjad_behrooz@outlook.com

۲- استادیار گروه معماری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد مشهد، ایران khosro_sahaf@mshdiau.ac.ir

N

چکیده

منطقه گرایی ریشه در مباحث بومی و محلی دارد و سعی در برقراری تعامل میان معماری و بستر فرهنگی آن دارد. منطقه گرایی در برگزیده ویژگی‌های خاص مکان معینی است، که معرف ارزش‌های انسانی آن مکان می‌باشد. مقاله پیش و در پی آن است که مفهوم منطقه گرایی، رویکردها و ویژگی‌های آن‌ها را مشخص سازد، تا به مفاهیم غالب در منطقه گرایی دست یابد. نتایج حاصله از این تحقیق نشان می‌دهد که نظریه منطقه گرایی از توجه صرف به کالبد و مباحث شکلی و بصری منطقه گذر کرده است و با توجه به ارزش‌های فرهنگی و اجتماعی و با تاکید بر انسان و تعاملات آن رویکردهای نوینی را در زمینه معماری مطرح کرده است. منطقه گرایی با برقراری پیوند میان نیازها، قابلیت‌های محلی و فناوری در راستای رسیدن به توسعه پایدار گامی تاثیر گذار برداشته است. منطقه گرایی رویکردی است که در مقابل یکسان سازی معماری و عدم توجه به فرهنگ و بستر فرهنگی مقاومت کرده و به دنبال تقویت ارزش‌های منطقه‌ای و احترام به ویژگی‌های زیست محیطی بوده است. روش تحقیق در این مقاله بر مبنای روش کیفی و تحلیلی - تفسیری بوده است و از شیوه اسنادی کمک گرفته شده است.

واژه‌های کلیدی: منطقه، منطقه گرایی، گونه های نظری و شکلی، معماری معاصر

^۱. این مقاله مستخرج از پایان نامه کارشناسی ارشد نویسنده اول با عنوان، طراحی موزه تاریخ و هنر خراسان با رویکرد منطقه گرایی می باشد که به راهنمایی جناب آقای دکتر صحاف به انجام رسیده است و در گروه معماری دانشگاه خيام مشهد تصویب شده است.